

[Dahlggaard.]

i betalings- og handelsbalancen. Bevares, det var også et formål dengang, men nu er det altså eneste formål.

Når man så ser på, hvordan dette formål skal opfyldes, så viser det sig — og dér er det måske særlig økonomi- og budgetministerens interview i Berlingske Tidende den 7. november 1971, der kan være kilden til forståelsen af dette her — at det er den omstændighed, at importafgiften starter på 10 pct. og efterhånden nedtrappes, der kan føre til, at erhvervslivet udskyder sine indkøb til et senere tidspunkt. Det er jo nok rigtigt, at der derved kan komme en valutabesparelse af midlertidig karakter sammenhængende med, at erhvervslivet nedbringer sine lagerbeholdninger. Disse lagerbeholdninger skal imidlertid siden hen, hvad også økonomi- og budgetministeren i det nævnte interview redegør for, bringes op igen, men så må vi håbe, siger han, at det vil ske på et tidspunkt, hvor Danmark er indtrådt i fællesmarkedet, og hvor der dermed er en ny valutamæssig baggrund for dansk økonomi.

I løbet af 5 uger er regeringen altså nået til den erkendelse, at dette med den styrkede konkurrenceevne ikke holdt. Dette med, at importafgiften skulle være et led i en aktiv erhvervspolitik, holdt ikke. Dette med, at importafgiften skulle være et middel til at sikre beskæftigelsen, holdt naturligvis heller ikke.

Tilbage står som motivering for importafgiften alene en rent midlertidig valutamæssig virkning, der hænger sammen med nedbringelse af lagerbeholdningerne, som selvfølgelig siden skal retableres. Det er den mindst værdifulde måde, man overhovedet kan spare valuta på. Det er så lidet værdifuldt, at det nærmer sig et illusionsnummer.

Naturligvis kunne påstanden om, at afgiften ville styrke konkurrenceevnen, ikke holde. Allerede under udvalgsbehandlingen af lovforslaget for 5 uger siden måtte økonomi- og budgetministeren oplyse, at afgiften kunne medføre en stigning i reguleringspristallet på godt 2 pct., og at det ikke kunne

udelukkes, at prisstigninger som følge af afgiften — som følge af afgiften — ville føre til, at julipristallet 1972 udløste en dyrtidsportion, altså netop på det tidspunkt, da aftrapningen af afgiften påbegyndes. Dette har selvfølgelig ikke noget med styrket konkurrenceevne at gøre, men med varig forringelse af konkurrenceevnen.

Jeg vil spørge finansministeren, om man dog mon ikke i regeringen ved nærmere overvejelse er kommet til forståelse af, at importafgiftens virkninger på priserne bør tages ud af reguleringspristallet; netop på grund af afgiftens midlertidige karakter er det ikke forsvarligt, at den via pristalsmekanismen får varige skadevirkninger på vort omkostningsniveau.

Afgiftens skadevirkninger på industriens konkurrenceevne, investeringer og eksport fremhæves også stærkt i den skrivelse af 19. november i år, som Industrirådet har set sig nødsaget til at sende til statsministeren. Og nu er finansministeren jo også selv blevet opmærksom på, at afgiften skader erhvervenes konkurrenceevne. I fremsættelsen af lovforslaget gennemgår ministeren på udmærket måde de forskellige toldfrihedsbestemmelser, som toldloven indeholder, og siger om dem, at de alle sammen bidrager til at forbedre den internationale konkurrenceevne hos virksomheder, som anvender de toldfrie varer i deres produktion. Det er klart, at så må det samme være tilfældet, når vi tænker på den midlertidige importafgift; det ville styrke vores konkurrenceevne, om den kunne holdes udenfor i de tilfælde, hvor toldfrihedsbestemmelserne er gældende.

Af forskellige grunde, som jeg gerne vil have lejlighed til at få uddybet nærmere i det kommende udvalgsarbejde, mener ministeren imidlertid ikke, at en afgiftsfrihed svarende til toldfrihedsbestemmelserne kan gennemføres. Men deri ligger jo en for regeringen ganske fatal erkendelse af, at importafgiften har konkurrenceskadende virkninger for dansk erhvervsliv.

Det radikale venstre så naturligvis helst